

ANNE FRANK | KIM PHUC | CHRISTIANE F. | MALALA | IQBAL MASIH | ISHMAEL BEAH |

KINDEREN DIE DE WERELD HEBBEN VERANDERD

SPECIALE UITGAVE
KIM PHUC

Kinderen kunnen de wereld veranderen

Beste leerling,

Je leest een van de verhalen uit het boek *Kinderen die de wereld hebben veranderd*, een boek over kinderen die zijn opgestaan tegen onrecht of die symbool zijn geworden van onrecht dat hun is aangedaan. In dit boek staan de verhalen van Malala, Anne Frank, Christiane F., Kim Phúc, Iqbal Masih, Wilma Westenberg en zestien andere kinderen die allen een stempel op de geschiedenis hebben gedrukt. Zie de inhoudsopgave achterin deze uitgave.

Twaalf van deze verhalen worden gebruikt in het voortgezet onderwijs. Ze maken deel uit van de Stercollecties, lesmateriaal voor vakken als geschiedenis, aardrijkskunde, maatschappijleer en biologie, voor verschillende leerjaren en verschillende stromingen. Dit lesmateriaal van VO-content vind je op www.vo-content.nl/stercollecties

De twaalf verhalen worden gratis verspreid: los als pdf, maar ook samen in de vorm van een gratis app voor Apple en Android (die heet *Dapper light*) en als ebook, dat je kunt downloaden met de code BO 6252790 op www.ebooq.nl.

De [makers](#) van het boek, van de [lespakketten](#) en het [College voor de Rechten van de Mens](#) hopen dat je veel inspiratie opdoet uit deze verhalen.

Kim Phuc

Het meisje van de foto

Frank Kuin

Met een vriendelijke lach vraagt Kim Phuc (1963) of de afspraak kan worden verzet naar later op de dag. Ze heeft vanochtend pijn en voelt zich ziek, zegt ze. Daar heeft ze regelmatig last van, vooral als het weer verandert - als het regent, donker wordt en er veranderingen zijn in de luchtdruk. Dan doen de littekens van de brandwonden op haar lichaam het meeste pijn, vooral op haar rug, waar haar huid en weefsel diep zijn verbrand. „Als het weer stabiel is, ben ik ook stabiel,“ zegt ze zacht. „Maar de laatste drie dagen doet mijn rug erg zeer.“

Met medicijnen tegen de pijn is de 51-jarige Kim al meer dan tien jaar geleden gestopt, zegt ze. Wel maakt ze gebruik van massage om de pijn van de littekens op een derde van haar lichaam te verzachten. Ook kan ze zelf druk uitoefenen op de pijnlijke littekens door haar lichaam tegen een handdoekenrek aan te duwen. Zo kan ze zichzelf thuis behandelen in haar woonplaats, het Canadese Ajax, een voorstad van Toronto. Dat doet ze regelmatig, voor dertig tot veertig minuten per keer. „Ik leun met mijn rug tegen een punt aan en zet druk,“ zegt ze. „Dat helpt.“

Haar belangrijkste strategie tegen de pijn van de zware brandwonden die ze sinds haar negende met zich meedraagt is echter om te proberen er niet aan te denken, vertelt ze. Door te praten met anderen, naar buiten te gaan. Door te genieten van haar vreedzame immigrantenleven in Canada met haar man, Buy Hui Toan, en twee zoons, Thomas (20) en Stephen (17), die beiden in Canada zijn geboren en naar school gaan. Het gezin is actief in de plaatselijke kerkgemeenschap. En Kim zorgt voor haar bejaarde ouders, die op haar initiatief ook zijn overgekomen naar Canada vanuit hun land van oorsprong, Vietnam.

Onschuldig slachtoffer

Het is echter duidelijk dat er geen dag voorbij gaat dat Kim Phuc niet wordt geconfronteerd met de traumatische gebeurtenissen van meer dan veertig jaar geleden in haar geboortestreek in zuidelijk Vietnam - gebeurtenissen die haar tekenden voor het leven, zowel lichamelijk als geestelijk. Het noodlot veranderde haar in 1972 op slag van een anoniem Vietnamees kind in een onschuldig slachtoffer van de oorlog in Vietnam met wereldwijde bekendheid.

In de jaren die volgden werd ze een symbool van de wrede gevolgen van oorlog voor kinderen - een rol die ze tot op de dag van vandaag vervult, onder meer als *goodwill ambassador* van Unesco, de organisatie van de Verenigde Naties voor onderwijs, wetenschap en cultuur, en via haar eigen liefdadigheidsorganisatie, de Kim Foundation.

Want Phan Thi Kim Phuc, zoals Kim volledig heet, staat ook wel bekend als 'het meisje van de foto' - het negenjarige kind op de historische nieuwsfoto uit 1972 dat naakt en overstuur wegrent van een bombardement op het dorp waarin ze woonde. Haar armen, nek en rug waren getroffen door brandend napalm, en ze hilde van onverdraaglijke pijn. „Te heet, te heet,“ krijste ze uit terwijl ze de vuurzee en rookwolken ontvluchtte die het huis van haar familie verwoestten, en de plaatselijke tempel waar leden van het gezin hun toevlucht hadden gezocht voor vuurgevechten tussen Zuid-Vietnamese troepen en strijders van de communistische Vietcong.

De foto van het napalmbombardement op 8 juni 1972 die Kim Phuc op slag wereldberoemd maakte en die de wereld de verschrikkingen van de Vietnamoorlog onder de neus wreef. Foto Nick Ut / AP.

Het dorp, Trang Bang, in de Zuid-Vietnamese hooglanden niet ver van de grens met Cambodja, was op bevel van een Amerikaanse officier gebombardeerd door een Zuid-Vietnamese bommenwerper. Het toestel, een Skyraider, vloog over, maakte een duik en strooide een lading bussen uit met napalm - een explosieve stof die bestaat uit benzine en een klef verdikkingsmiddel, zodat het blijft kleven als het ergens tegenaan vliegt. Napalm, ontwikkeld tijdens de Tweede Wereldoorlog, werd veelvuldig gebruikt door de Verenigde Staten tijdens de langdurige oorlog in Vietnam. Het is berucht om de ernstige brandwonden die het veroorzaakt bij mensen die ermee in aanraking komen.

Kim kan zich de dag van het bombardement, 8 juni 1972, nog herinneren, vertelt ze. „Ik weet niet hoe ik het heb overleefd, want het was zo afschuwelijk. Ik weet nog dat het vuur mijn lichaam verbrandde. Gelukkig raakten mijn voeten niet verbrand, zodat ik in staat was om uit het vuur te rennen. Ik hield op met denken, ik was doodsbang. Ik kon mijn rug niet zien, maar wel mijn linkerarm en die was hetzelfde: ook ernstig verbrand. Ik zag het vuur op mijn arm, en gebruikte mijn rechterhand om te proberen om het weg te vegen, te doven. Maar daar werd het alleen maar erger van: mijn rechterhand raakte ook verbrand. Mijn kleren verbrandden door het vuur, ik heb ze niet uitgedaan.“

Verbrande huid

Kim rende zonder kleren de hoofdweg bij Trang Bang op, Route 1, een verkeersader tussen Saigon en de Cambodjaanse grens. Ook familieleden ontvluchtten de plotselinge hel, onder wie haar drie jaar oudere broertje Tam en neefjes en nichtjes. Haar oma Tao droeg met een gepijnigde blik in haar ogen haar stervende kleinkind Danh, een neefje van Kim van drie jaar oud, in haar armen, gehuld in flarden verbrande huid. Danh en zijn broertje Cuong van negen maanden kwamen om als gevolg van het bombardement. Achter de huilende Kim is alleen de donkere rook te zien die opstijgt van de ruïnes van haar geboortedorp, en een groepje Amerikanen.

Het dramatische moment werd vastgelegd door Huynh Cong 'Nick' Ut, een jonge fotograaf van het Amerikaanse persbureau Associated Press (AP). De 21-jarige Ut had zijn oudere broer verloren toen die als persfotograaf omkwam in het deltagebied van de Mekong, en wilde in zijn voetsporen treden. Evenals een aantal andere journalisten was hij die dag op de gevechten bij Trang Bang afgekomen. Hij had het bombardement van relatief dichtbij vastgelegd. De aanwezige cameramensen hadden andere slachtoffers gefotografeerd en gefilmd die de vuurzee ontvluchtten, onder wie grootmoeder Tao met de kleine Danh.

Toen een van de collega's van Ut zijn rolletje terugspoelde, verschenen Kim en de andere kinderen uit de rook.

„In de hoek van de *viewfinder* zag ik een rennend meisje met haar armen gespreid naar beide kanten”, zei Ut in interviews ter gelegenheid van de veertigste verjaardag van het wereldberoemde moment. „Ik dacht bij mezelf: ‘O mijn God’ en rende op haar af en maakte al mijn foto’s.” De kinderen stopten met

rennen, en Ut en de andere aanwezigen ontfermden zich over hen. Een van hen gaf Kim water te drinken en probeerde haar te helpen door water over haar rug te gieten. Het goedbedoelde gebaar had een averechts effect: het water stroomde gloeiend heet langs haar lichaam. „Op dat moment viel ik flauw,” vertelt Kim. „Verder herinner ik mij niets van wat er die dag gebeurde.”

Kim en lotgenootjes op de cover van het Britse tijdschrift *The Sun*, juni 1972. ‘Maak een einde aan deze hel’, luidt de kop.

Vluchtende kinderen

Voor Nick Ut was de actie echter nog maar net begonnen. Hij moest terug naar Saigon, toen nog onder Amerikaanse invloed, om zijn foto's te laten ontwikkelen op de vestiging van AP. Later op de dag leverde hij een selectie, waaronder de foto van de vluchtende kinderen, aan Horst Faas, een ervaren fotojournalist in Zuid-Vietnam. Beiden kenden een van de basisregels binnen het fotobeleid van AP: geen naakt, zeker niet frontaal. Faas besepte echter dat die regel met de foto van Kim gebroken kon en moest worden. Hij stuurde de foto naar het hoofdkantoor in New York. Dat zond het beeld de wereld in.

De volgende dag haalde Kim, zonder dat ze dat zelf wist, wereldwijd de voorpagina's van kranten. Het beeld van de getroffen kinderen maakte internationaal grote indruk, met name in de Verenigde Staten. Lezers werden op een keiharde manier geconfronteerd met de wreedheden van het slepende militaire conflict in Vietnam - wellicht op een hardere manier dan ooit. De foto droeg bij aan het groeiende, felle verzet tegen de oorlog, dat uitmondde in een Amerikaanse terugtrekking in 1973 en een Noord-Vietnamese overwinning in 1975.

Want de foto van Kim toont als weinige andere foto's de nutteloosheid van oorlogsgeweld, en de wrede gevolgen van oorlog op onschuldige slachtoffers. Wat had dit kwetsbare meisje ooit gedaan om dit afschuwelijke lot te verdienen? „Ik denk dat mensen zich door de foto echt rekenschap hebben gegeven over de oorlog,” zegt Kim. „Hoe kunnen ze kinderen zo laten lijden? Ik ben zelf dat meisje en ik heb me afgevraagd hoe ik het kon overleven. Er zijn geen woorden om te beschrijven hoe afschuwelijk het was.”

Nick Ut won meerdere prijzen voor de foto, die de geschiedenis is ingegaan als een van de meest beeldbepalende foto's van de oorlog in Vietnam en een van de meest herkenbare nieuwsfoto's uit de twintigste eeuw. Een prijs van World Press Photo voor de afbeelding, onder de titel *'The Terror of War'*, werd in 1973 gevolgd door de Pulitzer Prize voor nieuwsfotografie. "Toen ik op de knop drukte wist ik: deze foto zal een einde maken aan de oorlog," zei Nick Ut in 2014 tegen L.A. Weekly.

Momentopname

Naast de wereldwijde indruk die het dramatische beeld heeft gemaakt, is de foto van de vluchtende kinderen ook van doorslaggevende invloed geweest op de verdere levensloop van Kim Phuc. Niet alleen betekende de ontmoeting van Kim met Nick Ut dat haar leven werd gered, maar in latere jaren gaf de toevallige momentopname ook invulling aan haar eigen visie op wat ze met haar leven moest doen. Ze besloot haar status als symbool van anti-oorlogssentiment, die ze als kind onbewust verwierf, te omarmen door zich op te werpen als prediker voor vrede en tegen geweld. „Op het moment dat de foto werd gemaakt had ik geen keuze,” zegt Kim. „Maar toen ik was opgegroeid had ik die wel, en moest ik een beslissing nemen. Dat moment heeft mijn leven voor altijd veranderd.” Ze heeft daarvoor inspiratie geput uit het feit dat ze het bombardement heeft overleefd en in staat is om het na te vertellen. „Ik ben zo dankbaar dat ik ben blijven leven, het is een groot voorrecht, het is een wonder. Ik had dood moeten zijn.”

Het is inderdaad wonderbaarlijk dat Kim niet aan haar ernstige verwondingen is bezweken. In de eerste uren, dagen en weken na het bombardement was haar leven in ernstig gevaar, zoals beschreven in een biografie door de Canadese schrijfster Denise Chong, *The girl in the picture*. Nadat ze buiten bewustzijn was geraakt op de weg nabij Trang Bang, moest Nick Ut kiezen. Hij kon zo snel mogelijk terug naar Saigon om zijn foto's te laten ontwikkelen en naar Amerika te sturen - een tijdrovende klus waar haast bij was wegens de naderende avond-deadline voor de Amerikaanse kranten. Of hij kon het meisje met de ernstige

brandwonden proberen te helpen. Hij koos ervoor om beide te doen. Ut nam haar mee met de auto van AP en ging op zoek naar een ziekenhuis. Na een rit van drie kwartier kwamen Ut en zijn chauffeur aan bij het Bac Ha ziekenhuis in Cu Chi, een noordelijke buitenwijk van Saigon. Ze lieten Kim achter met het dringende verzoek aan een verpleegster om haar te helpen, en gingen toen door naar kantoor. Voor Kim begon op dat moment een verblijf van dertien maanden in het ziekenhuis voor een onwaarschijnlijk herstel van haar zware verwondingen.

Psychologische weerslag

Aangenomen werd dat het kind ten dode was opgeschreven. Zware verwondingen als die van Kim leiden tot verlies van bloed en essentiële proteïnen voor het lichaam. Infectie van open wonden is een groot gevaar. Organen begeven het vaak. Patiënten zijn niet in staat hun lichaamstemperatuur te reguleren. Bovendien heeft ernstige pijn van napalmwonden een zware psychologische weerslag. Slachtoffers van napalm overlijden vaker dan dat ze met succes worden behandeld. Toen de ouders van Kim haar enkele dagen later terugvonden na een zoektocht langs verschillende ziekenhuizen, lag ze nauwelijks bij bewustzijn in een klein buitenpaviljoen van een kinderziekenhuis, bedoeld voor kinderen die op sterven lagen.

Maar zoals vaker zou gebeuren in haar verdere leven, kwam er hulp als gevolg van de internationale roem die ze had verworven. Behalve haar ouders kwamen ook al snel enkele buitenlandse journalisten 'het meisje van de foto' op het spoor in het kinderziekenhuis. Zij regelden een overplaatsing naar een Amerikaanse kliniek, de zogeheten Barsky-eenheid. Daar werd Kim opgenomen op 11 juni, drie dagen na het bombardement. De Barsky-eenheid, opgericht door de Amerikaanse plastisch chirurg Arthur Barsky, was het enige ziekenhuis in Vietnam dat in staat was om de zware brandwonden van Kim te behandelen.

Kim had derdegraads brandwonden en erger op ongeveer een derde van haar lichaam, waaronder haar gehele rug, delen van haar borst, de achterkant van haar nek en haar linkerarm. Ook waren er kleinere plekken op haar rechterarm, rechterhand en buik, en verschroeide plekken op haar gezicht en haar oren. In het Barsky kreeg ze transfusies van het bloed van haar moeder, gevolgd door diverse huidtransplantaties. Ruim een maand verkeerde ze in kritieke toestand. Wonden moesten dagelijks worden schoongemaakt - een pijnlijk proces. Na zes maanden, in november 1972, kon Kim naar een revalidatiekliniek in Saigon. Daar bleef ze tot juli 1973.

Ongeveer een jaar na het bombardement zocht de Duitse fotograaf Perry Kretz Kim op in haar woonplaats en maakte foto's van een ogenschijnlijk gelukkig kind. Perry zorgde er voor dat Kim verder kon worden behandeld in Duitsland. De fotograaf is nu 81, woont in Hamburg en wordt door Kim 'Papa Perry' genoemd.

Het herstel van Kim zou niet mogelijk zijn geweest als Nick Ut haar niet naar het ziekenhuis had gebracht. Meer dan veertig jaar later heeft ze nog altijd een sterke band met de fotograaf, die nu in Los Angeles woont. Ze omschrijft hem als 'een deel van mijn familie' en noemt hem 'Uncle Ut', een liefkozende naam. Hij belt haar regelmatig en beschouwt haar als een dochter. „Ik ben zo dankbaar dat Uncle Ut er was, hij is mijn held,“ zegt Kim. „Hij nam de foto op het juiste moment in de geschiedenis. De napalm wist niet wie hij was, hij had ook gedood kunnen worden, want hij was dicht bij het vuur. Maar nog belangrijker, hij nam ook de tweede stap, hij nam me mee in de auto en bracht me naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis. Dat betekent dat hij mijn leven heeft gered. Daar ben ik hem zo dankbaar voor.“

Zonder kleren!

Pas toen ze weer thuis was in Trang Bang raakte Kim op de hoogte van de foto van Ut die de wereld was rondgegaan. „Mijn vader haalde de foto uit een la en liet hem aan me zien,“ herinnert Kim zich. „Hij zei: ‘Kim, dit is een foto van jou’. Ik keek naar de foto en was vervuld van schaamte. Want ik ben een meisje. Ik zei: ‘Waarom heeft hij zo een foto van me gemaakt? Zonder kleren! Mijn broer en mijn neefjes en nichtje hadden kleren aan. En we huilden op de foto. Ik vond het lelijk en schaamde me diep. Ik wilde op dat moment dat de foto niet was gemaakt.’”

Kim aan het spelen in haar dorp. Foto Perry Kretz.

Het zou echter nog jaren duren voordat Kim zich volledig bewust werd van de blijvende invloed van de foto op haar leven - en voordat ze de zin van haar bestaan in direct verband begon te brengen met de momentopname van haarzelf. Ze was het anonieme ‘napalmmeisje’, of ze dat prettig vond of niet. Eigenlijk vond ze dat niet: „Ik wilde ontsnappen aan dat kleine meisje, maar de foto liet mij niet los,“ zei ze ooit in een interview.

Begrijpelijk, want de foto die voor het wereldpubliek een symbool is van on-

schuldig oorlogsleed, is voor Kim zelf ook een weergave van een familie-tragedie. Zoals het met traumatische ervaringen gaat, worstelde Kim achteraf met negatieve gevoelens als verdriet, woede en frustratie. Ze zat in toenemende mate met vragen: waarom was ze in leven gebleven? Waarom moest ze zo lijden onder haar verwondingen? Wat was de zin van het drama? Haar frustratie werd aangewakkerd toen bleek dat haar bekendheid als het meisje op de foto onverwacht een obstakel begon te vormen voor haar carrière. Geïnspireerd door de artsen die haar leven hadden gered, wilde ze graag dokter worden en werkte ze hard op school om te kunnen worden toegelaten tot de medische opleiding. Dat lukte: ondanks een moeizaam en in toenemende mate armoedig bestaan onder het communistische regime van Vietnam, en ondanks haar traumatische ervaringen, presteerde Kim goed op school. Ze werd toegelaten tot een medisch college in Saigon.

Maar haar wereldwijde bekendheid bleef haar achtervolgen. Buitenlandse journalisten zochten haar regelmatig op voor verhalen over hoe het ging met 'het napalmmeisje'. Toen de tiende verjaardag van het einde van de oorlog in Vietnam naderde, nam ook de belangstelling van buitenlandse media toe. Daar kreeg de Vietnamese regering lucht van. Kim werd gedwongen om interviews te geven, haar vrijheid werd beperkt, ze moest opzitten en pootjes geven voor buitenlandse journalisten en andere gasten op last van Vietnamese regeringsvertegenwoordigers. Steeds vaker werd ze, tegen haar zin, opgehaald van het college in Ho Chi Minh City (voorheen Saigon), om delegaties te ontmoeten. Haar onvrijwillige rol als propagandamiddel van het regime was onmogelijk te combineren met haar studie. Noodgedwongen moest ze die vroegtijdig afbreken.

Keerpunt in haar leven

Ontdaan van haar doel in het leven, en gedwongen om te blijven doen alsof ze een medische studente was tegenover buitenlandse journalisten, raakte Kim in een depressie. Ze ging op zoek naar antwoorden. De religie van haar familie, Caodai, schoot wat Kim betreft tekort. In een bibliotheek las ze over andere godsdiensten, en raakte ze geïnspireerd door de Bijbel. Geholpen door een kennis besloot ze zich te bekeren tot het christendom - een stap die aanvankelijk leidde tot vervreemding van haar directe familie, maar die ze tot op de dag van vandaag ervaart als een keerpunt in haar leven.

„Lange tijd was ik boos om wat mij was overkomen,“ zegt Kim. „Maar toen heb ik bij mijn zoektocht naar vrede en naar vreugde besloten om christen

te worden. Ik dank God omdat mijn hart is genezen, want ik geloof in Jezus Christus. Dat heeft me enorm geholpen. Nadat ik de waarheid had gevonden, ben ik blijven belijden en bidden om goede dingen te doen. Dat heeft mij veranderd van het lelijke meisje, het bittere meisje, het hatende meisje, het napalmmeisje, in iemand die leeft met de symbolen van liefde, hoop en vergeving.”

Later kreeg ze van de Vietnamese regering toestemming om te gaan studeren in Cuba, op afstand van de voortdurend terugkerende belangstelling van buitenlandse media. Daar ontmoette ze haar huidige echtgenoot, Buy Hui Toan, een medestudent uit het noorden van Vietnam. Het leven in zowel Cuba als bij haar familie in Vietnam werd ondertussen gekenmerkt door groeiende armoede wegens het uiteenvallen van de Sovjet-Unie, de spil van de communistische wereld. Kim verlangde naar vrijheid, en rekende erop dat God een deur voor haar zou openen. Dat gebeurde in de vorm van een huwelijksreis naar Moskou, met een tussenstop op de terugweg in Canada. Kim en Toan stapten uit in Gander, Newfoundland, en vroegen met succes asiel aan in Canada. Ze vestigden zich bij Toronto en kregen twee zoons.

Kim Phuc tijdens een van haar optredens als *goodwill ambassador* van Unesco op internationale vrouwendag, 8 maart 2012.

Canada, met zijn imago van een vreedzaam land met een constructieve rol in de wereld, past goed bij Kim. „Ik houd van Canada,“ zegt ze. „Het is nu mijn thuis, mijn leven is dat van een immigrant. Ik ben vrij, en mensen hebben mij geaccepteerd. Ik kan mijn kinderen zien opgroeien zonder angst voor oorlog. Zeker toen ze negen jaar waren hield ik ze elk moment in de gaten. Ik ben zo dankbaar dat ze niet hoeven te vrezen zoals hun moeder op die leeftijd. Ze

gaan graag naar school, krijgen goed te eten en hebben een veilig thuis. Ik wou dat alle kinderen in de wereld zo konden leven.”

Wereldleiders

Maar dat is niet het geval; Kim wordt voortdurend geconfronteerd met nieuws over oorlogen en geweld in verschillende delen van de wereld. Ze heeft daar grote moeite mee, en vindt het pijnlijk om in het nieuws te horen over andere bombardementen en het lijden van onschuldige slachtoffers. „Mijn wens is om nooit opnieuw mensen op die manier te zien lijden, vooral kinderen. Ook wereldleiders moeten zich daarvan bewust zijn, en zich realiseren dat als ze een actie ondernemen, kinderen daar vaak onder lijden. Ik werk met mijn foto om hen daaraan te herinneren.” Zo vertelt Kim hoe ze van slag raakte bij het horen van een radioreportage over de oorlog in Irak. De gedachte dat onschuldige kinderen werden getroffen door bommen werd haar bijna te veel. „Ik reed in mijn auto en zette de radio aan, en hoorde toen de geluiden van bommen. Ik kon mijn tranen niet bedwingen. Ik moest stoppen met rijden, heb naast de weg geparkeerd en gehuild.”

Ze ziet het als haar missie om de boodschap die uitgaat van haar beroemde foto over de ingrijpende gevolgen van oorlog voor onschuldige kinderen, wereldwijd te blijven uitdragen. „Ik ben nu moeder, en ik wil mijn kind nooit zo laten lijden. Een foto als die van mij maakt duidelijk dat we iets moeten doen om ervoor te zorgen dat het stopt. We moeten werken aan vrede en ervoor zorgen dat de kinderen worden beschermd tegen lijden. Ze moeten leven met vrede, vreugde en van hun kinderjaren kunnen genieten. Ik moet werken om ervoor te zorgen dat kinderen gelukkig kunnen zijn, niet zoals ik. Daarom heb ik mijn leven gewijd aan dat doel.”

Om dat te bewerkstelligen heeft Kim een eigen liefdadigheidsorganisatie opgericht, de Kim Foundation. Het idee voor de organisatie ontstond toen ze in 1996 een bezoek bracht aan het Vietnammonument in Washington - een moedig gebaar dat in het teken stond van verzoening en vergeving. Ze omhelsde bij die gelegenheid de officier die het bombardement had gecoördineerd waarbij ze gewond raakte, kapitein John Plummer, en verklaarde hem te vergeven. Een jaar later werd Kim benoemd tot *goodwill ambassador* van Unesco, een belangrijke duw in de rug om haar boodschap van vrede te verspreiden. Doel van de Kim Foundation is „de wonden helpen genezen die onschuldige kinderen hebben opgelopen, en hoop en geluk terugbrengen in hun leven door te voorzien in de noodzakelijke medische en psychologische hulp.”

Instellingen die daarbij helpen kunnen zich bij de organisatie aanmelden voor financiering van concrete projecten. De organisatie werkt onder meer aan de voltooiing van een ziekenhuis voor kinderen in Oeganda. Ook wil Kim helpen bij de oprichting van een tweetal opvanghuizen voor weeskinderen in haar geboorteland, Vietnam.

Zo is voor Kim de cirkel rond: ooit zelf een hulpeloos slachtoffer van oorlogsgeweld, zet ze zich nu in voor hulpverlening aan de meest kwetsbare slachtoffers van oorlog en geweld: kinderen. Zonder dat ze erom vroeg werd ze als meisje in de internationale schijnwerpers gezet. Ze werd daarmee een kind dat de wereld hielp veranderen - eerst door buiten haar eigen medeweten een cruciale impuls te geven aan het verzet tegen de oorlog in Vietnam. En later door een missie op zich te nemen als prediker voor vrede en vergeving, en haar blijvende internationale bekendheid in te zetten om de aandacht te vestigen op goede doelen. Want er zijn weinig mensen in de wereld die zo treffend gestalte geven aan de wrede gevolgen van oorlogsgeweld op kinderen, en aan de weldadige invloed die uitgaat van vergeving, als Kim Phuc.

Meer informatie over de Kim Foundation is te vinden op www.kimfoundation.com.

Kim Phuc met haar zoon Thomas in 1995. Foto Anne Bayin.

Inhoud complete editie

Voorwoord - Marco Borsato

Inleiding - Els Kloek & Floris van Straaten

PAKISTAN

Malala Yousafzai

ontembaar verlangen naar onderwijs

Floris van Straaten

NEDERLAND

Anne Frank

een meisje dat schrijfster wilde worden

David Barnouw

ZUID-AFRIKA

Nkosi Johnson

kleine man zet groot probleem op de kaart

Elles van Gelder

NEDERLAND

Wilma Westenberg

een opvallende verschijning

Els Kloek

VIETNAM

Kim Phúc

het meisje van de foto

Frank Kuin

NEPAL

Urmila Chaudhary
slavenkind leidt strijd tegen uitbuiting

Peter de Ruiter

VERENIGDE STATEN

Ruby Bridges
het zwarte meisje op een blanke school

Diederik van Hoogstraten

GHANA

Andrew Adansi-Bonnah
kleinleverancier van goede doelen

Pauline Bax

VERENIGDE STATEN

Helen Keller
het overwinnen van hindernissen

Els Kloek

NOORD-KOREA

Shin Dong-hyuk
geboren in een strafkamp

Floris van Straaten

DUITSLAND

Christiane F.
verslaafd tienermeisje doorbreekt taboe

Jeltje Zijlstra

JAPAN

Sadako Sasaki

duizend kraanvogels en een wens

Judith Stalpers

FILIPPIJNEN

Kesz Váldez

van straatjongen tot weldoener

Inge Ikink

JEMEN

Nujood Ali

getrouwd en gescheiden op haar tiende

Judith Spiegel

INDIA

Rekha Kalindi

de moed om nee te zeggen

Aletta André

PAKISTAN

Iqbal Masih

ontsnapte kindarbeider bevrijdt lotgenoten

Joeri Boom

CANADA

Severn Cullis-Suzuki

liet de wereld vijf minuten zwijgen

Frank Kuin

VERENIGDE STATEN

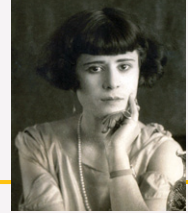
Mattie Stepanek
boodschapper voor de vrede

Diederik van Hoogstraten

ARMENIË

Aurora Mardiganian
het verhaal dat maar niet vergeten wordt

Frédérique Geerdink

DUITSLAND

Felix Finkbeiner
schonk de wereld miljarden bomen

Nicole Bosch

SIERRA LEONE

Ishmael Beah
hoe haal je de oorlog uit een kindsoldaat

Diederik van Hoogstraten

BOLIVIA

Basilio Vargas
in het land waar kinderarbeid legaal is

Floor Boon

VN Kinderrechtenverdrag

Prijzen voor kinderen en volwassenen

Auteurs

Nawoord - Peter de Ruiter

Iqbal Masih

(1982) werkte vanaf z'n vierde in een Pakistaanse tapijtfabriek. Hij wist te ontsnappen toen hij tien was en bevrijdde daarna vele andere kindarbeiders. Twee jaar later werd hij vermoord. Zijn verhaal is een van de verhalen in *Kinderen die de wereld hebben veranderd*.

Foto Anders Kristensson

Kinderen die wereld hebben veranderd is een uitgave van PixelPerfect Publications te Den Haag en is tot stand gekomen met steun van ASN Bank.

Voor meer informatie: www.kinderenveranderen.nl

Op alle teksten en foto's rust auteursrecht. © 2014. De teksten mogen niettemin, met bronverwijzing, wordt gebruikt voor werkstukken en dergelijke in het onderwijs. Deze pdf mag vrijelijk worden verspreid, maar niet worden verkocht.